

Съ наведена глава и съ голѣма болка той се прибра въ малката си стаичка. Бѣше сломенъ, сякашъ нѣмаше никакъвъ изходъ.

Изведнѣжъ нѣщо стана съ него. Една нова мисль го зарадва.

Бързо измъкна вехтия си куфаръ изподъ кревата, разрови книжата, които бѣха въ него, извади портрета на едно момиче отъ своето село и го избърса. Точно когато го поставяше на масата, забеляза върху нея единъ бѣлъ конецъ.

Той нервно взе конца, отвори прозореца и го хвърли на улицата.

После седна радостенъ предъ масата и на писа дълго писмо на онова момиче, което бѣше много далече и което мислѣше всѣки день за него, а той го бѣше забравилъ.